

**Τα όρια της κρατικής - καπιταλιστικής δυστοπίας
και η απελευθερωτική προοπτική εν μέσω μίας δεινής
οικονομικής, περιβαλλοντικής, υγειονομικής κρίσης**

Πολιτική ανακοίνωση για τη συγκυρία και κάλεσμα στη διαδήλωση της ΔΕΘ

Ταξική Αντεπίθεση (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών)
Πέλοτο, στο δρόμο για την Αναρχία και τον Κομμουνισμό
Αναρχική Ομάδα «Δυσήγιος Ίππος»

(Σεπτέμβρης 2021)

Covid 19: Επιταχυντής μίας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης

Ήταν τον Μάρτιο του 2020, όταν η πανδημία του Covid-19 ήρθε για να πυροδοτήσει το ξέσπασμα ενός νέου, ακόμα πιο εκτεταμένου επεισοδίου της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, αλλά και να αναδείξει με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο τα προβλήματα που γεννά για την πλειοψηφία της ανθρωπότητας η κρατική και καπιταλιστική δυστοπία αλλά και την εγγενή αδυναμία της να παράξει λύσεις όταν αυτές δεν εμπερικλείουν την συνέχιση της κερδοφορίας για τους καπιταλιστές.

Το βάθος και η έκταση του τελευταίου αυτού επεισοδίου της κρίσης που ακολούθησε την ήδη φθίνουσα πορεία των οικονομιών του πλανήτη, μπορούν να γίνουν εύκολα αντιληπτά από τα επίσημα στοιχεία κρατών αλλά και διεθνών οικονομικών οργανισμών· η ύφεση του 2009, με τα γνωστά αποτελέσματά της, άγγιξε το 0,1%, ενώ το 2020 το παγκόσμιο ΑΕΠ μειώθηκε περίπου κατά 4,5%. Τα τεράστια ποσοστά της ανεργίας, οι μειώσεις των εξαγωγών, η αύξηση του παγκόσμιου χρέους που ξεπέρασε τα 280 τρισεκατομμύρια δολάρια, το απότομο φρενάρισμα του εμπορίου και του τουρισμού φέρνουν την τρέχουσα καπιταλιστική κρίση σε σύγκριση μόνο με αυτήν του μεγάλου κραχ του 1929.

Οι, πολλές φορές αντιφατικές, στρατηγικές που αναπτύχθηκαν από τα κράτη σε παγκόσμιο επίπεδο είχαν ως κοινό παρονομαστή την επιβολή και την εμβάθυνση της εξουσίας τους και την συνέχιση της κερδοφορίας για το κεφάλαιο, την χρησιμοποίηση της πανδημίας ως αιτία καταστολής και περιορισμού των ελευθεριών, την βίαιη αναδιανομή του πλούτου από τα κάτω προς τα πάνω, την πλήρη διάλυση των δημόσιων συστημάτων υγείας και το ξερίζωμα εργασιακών και κοινωνικών κεκτημένων.

Η ελληνική περίπτωση

Από το ξέσπασμα του τελευταίου επεισοδίου της οικονομικής κρίσης το 2010, κράτος και κεφάλαιο σε μια προσπάθεια διαφύλαξης των όποιων κερδών τους ή καλύτερα μείωσης της ζημίας τους, ξεκίνησαν μια ολομέτωπη επίθεση στον κόσμο της εργασίας και ταυτόχρονα περιόρισαν δραστικά τις παροχές της κοινωνικής αναπαραγωγής. Με τον τρόπο αυτό κατέστησαν σαφές ότι δεν έχουν καμία διάθεση να συμβάλλουν στην αναπαραγωγή εργατικού δυναμικού που λόγω της οικονομικής κρίσης είχε καταστεί πλεονασματικό και άρα άχρηστο για το κεφάλαιο.

Με το ξέσπασμα της υγειονομικής κρίσης, η παραπάνω τακτική έγινε ακόμα πιο ξεκάθαρη. Τα μέτρα της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας διαμορφώθηκαν προς όφελος του κεφαλαίου και καθ' όλη τη διάρκεια της υγειονομικής κρίσης η

κρατική προτεραιότητα πέρα από τα εξοπλιστικά προγράμματα, είναι η ισχυρότατη ενίσχυση του αστυνομικού/ κατασταλτικού μηχανισμού σε έμφυχο και άψυχο δυναμικό.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ η ύφεση για το 2020 άγγιξε το 8,2% του ΑΕΠ, ενώ το χρέος έχει ξεπεράσει το 208%. Την ίδια στιγμή, οι εκτιμήσεις για επαναφορά της παραγωγικής δραστηριότητας στην προ-κορονοϊού εποχή, όπως αναμενόταν, δεν επιβεβαιώθηκαν και οι εξαγγελίες για ανάπτυξη (ακόμα και για αυτή την ματωμένη ανάπτυξη που ευαγγελίζονται οι πολιτικοί διαχειριστές) πέφτουν στο κενό.

Οι, επίσημα καταγεγραμμένοι, άνεργοι ξεπερνούν το 1.000.000 με την πλειοψηφία να είναι γυναίκες, την ίδια στιγμή που εκατοντάδες χιλιάδες παραμένουν υποαπασχολούμενοι ή για έναν χρόνο ζούσαν με το επίδομα για την αναστολή εργασίας, ή βρίσκονται εν μέσω διαρκούς ανακύκλωσης εργασίας-ανεργίας ανά σύντομα χρονικά διαστήματα. Βάσει των στοιχείων του 2019, περισσότεροι από 3.000.000 άνθρωποι έχουν περάσει ή βρίσκονται κοντά στο όριο της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού, αριθμός που αναμένεται να έχει αυξηθεί δραματικά την χρονιά που μας πέρασε.

Με αυτά τα δεδομένα, η διαχείριση της πανδημίας αλλά και της οικονομικής κρίσης από το ελληνικό κράτος και συγκεκριμένα από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας είχε και έχει πολύ συγκεκριμένα ταξικά αλλά και κατασταλτικά χαρακτηριστικά. Η πανδημία αποτέλεσε χρυσή ευκαιρία για τους κυβερνώντες να νομοθετήσουν ταχύτατα όλα όσα ήταν αναγκαία για την περαιτέρω κερδοφορία του κεφαλαίου. Παράλληλα, για να αποφύγουν τις μελλοντικές κοινωνικές εκρήξεις από την συσσωρευμένη οργή, επιχείρησαν να επιβάλλουν σιγή νεκροταφείου στην κοινωνία, να διαλύσουν της αντιστάσεις, να τρομοκρατήσουν τον κόσμο που διεκδικούσε και αμφισβητούσε, την ίδια στιγμή που στο όνομα της μη εξάπλωσης του ιού απαγόρευαν κάθε κοινωνική και πολιτική δραστηριότητα. Η κυβέρνηση αποδείχτηκε ικανότατη στο πετσοκόμμα δικαιωμάτων, ελευθεριών, μισθών και εσόδων για τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα και την εργατική τάξη, την ίδια στιγμή όμως που «αδυνατούσε» να οικοδομήσει, έστω και για τους τύπους, ένα στοιχειώδες σχέδιο προστασίας της κοινωνίας αλλά και του Ε.Σ.Υ. από την πανδημία, καθώς το ζύγι έγερνε πάντα στο κέρδος.

Υγειονομική κρίση και Εθνικό Σύστημα Υγείας

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές σε τουλάχιστον 13.000 υπολογίζονται όσοι νόσησαν από Covid-19 και έχασαν τη ζωή τους στην Ελλάδα ενώ πολλές χιλιάδες είναι οι συνάνθρωποί μας που εβδομάδες ή μήνες μετά τη νόσησή τους, παρουσιάζουν σημαντικά προβλήματα υγείας, αλλά και εκείνοι που έχασαν τη ζωή τους ή είδαν την υγεία τους να επιβαρύνεται επειδή δεν είχαν την απαιτούμενη ιατρική παρακολούθηση λόγω του ότι δεκάδες νοσοκομεία μετατράπηκαν σε νοσοκομεία μίας νόσου. Το κυβερνητικό success story του πρώτου διμήνου κράτησε ελάχιστα, ακόμα και στα μάτια όσων παρέμεναν φανατικοί υποστηρικτές της κυβερνητικής πολιτικής.

Το, άνευ όρων, άνοιγμα της αγοράς και των συνόρων για δύο σερί τουριστικές σεζόν, τα μηδενικά μέτρα προστασίας στους χώρους δουλειάς – ειδικότερα στους μαζικούς-, τα ελάχιστα μέσα συγκοινωνίας όπου δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι στοιβάζονται καθημερινά, οι ελλείψεις προσωπικού και υποδομών στα σχολεία με τα 25μελή τμήματα, η πλήρης συγκάλυψη του θρησκευτικού σκοταδισμού των ανοιχτών εκκλησιών και της Θείας Κοινωνίας (με το παράδειγμα της 26ης Οκτωβρίου 2020 στη Θεσσαλονίκη να αποσιωπάται), αποτέλεσαν τα κυριότερα σημεία μαζικής μετάδοσης της νόσου στον γενικό πληθυσμό.

Την ίδια στιγμή τα χειροκροτήματα από τα μπαλκόνια δεν μπόρεσαν να κρύψουν την αλήθεια για την κατάσταση του Εθνικού Συστήματος Υγείας: ελλείψεις προσωπικού και εξοπλισμού, κομμένες άδειες στους ήδη εξαντλημένους υγειονομικούς, απολύσεις (μη ανανεώσεις) συμβασιούχων, εκδικητικές μετακινήσεις και πειθαρχικά σε μαχόμενους γιατρούς, ανύπαρκτη πρωτοβάθμια περίθαλψη, ανισότητες στην διανομή των εμβολίων, κόψιμο κατά 80% χειρουργείων και κλινικών για άλλες νόσους, δυσθεώρητα ποσά αποζημιώσεων σε ιδιωτικές κλινικές ενόσω μάλιστα αυτές διαλέγουν ασθενείς που δεν χωράν στα δημόσια νοσοκομεία, ΣΔΙΤ, ράντζα σε διαδρόμους, διασωληνώσεις σε απλές κλίνες, ιδιωτικά εξεταστικά κέντρα μέσα σε δημόσιες δομές και εξαγγελίες για συγχωνεύσεις τμημάτων νοσοκομείων και κέντρων υγείας.

Ήταν ήδη από τον περασμένο Νοέμβριο όταν γιατροί άρχισαν να αναφέρουν το κοινό μυστικό, το οποίο η κυβέρνηση προσπαθούσε και προσπαθεί να κρύψει· η πίεση στο απροετοίμαστο σύστημα υγείας, οδήγησε και θα οδηγήσει εκ νέου σε διαλογή ασθενών που θα μπορέσουν να νοσηλευθούν σε ΜΕΘ, που θα έχουν την «πολυτέλεια» της πιθανότητας να ζήσουν...

Πάντα με τον ορθολογισμό που απελευθερώνει από τον σκοταδισμό, πάντα με την επιστήμη η οποία με την ανατροπή της εξουσίας κράτους και κεφαλαίου μπορεί να συνεισφέρει τα μέγιστα προς το συμφέρον της κοινωνικής βάσης,

πάντα ενάντια στις κρατικές και καπιταλιστικές προσαγές που βασίζονται στην διαιώνιση και γιγάντωση των ανισοτήτων.

Μέσα σε όλα αυτά, επιστημονικές επιτροπές διορισμένες από την κυβέρνηση ήρθαν, όχι για να χαράξουν μία στρατηγική προστασίας της κοινωνίας, αλλά ακριβώς για να δικαιολογήσουν κάθε πολιτική της απόφαση.

Με κύριο σχήμα αντιμετώπισης μίας παγκόσμιας υγειονομικής κρίσης -που ως τέτοια απαιτεί διεθνή συντονισμό και απαντήσεις αλλά κυρίως κοινωνικές μορφές κατανόησης και συλλογικής δράσης εντός της διαμορφωθείσας κατάστασης-, την «ατομική ευθύνη», η κυβέρνηση και οι διορισμένες επιτροπές των λοιμωξιολόγων έριξαν λάδι στη φωτιά του σκοταδισμού και του ανορθολογισμού.

Την ίδια στιγμή που οι ίδιοι οι λοιμωξιολόγοι έλεγαν πως ο ιός κατά 80% μεταδίδεται σε κλειστούς χώρους, σε πολλές περιπτώσεις ξεπέρασαν τα όρια του επιστημονικού πεδίου τους και επιχειρηματολόγησαν πάνω σε διαχειριστικές αποφάσεις όπως αυτές που απαιτούσαν τη συνέχιση της λειτουργίας των εκκλησιών προκειμένου η κυβέρνηση να διατηρήσει το μαξιλάρκι ψηφοφόρων της στο συντηρητικό και χριστιανορθόδοξο συρφετό, αλλά ακόμη περισσότερο σε αυτές που απαιτούσαν την απρόσκοπτη λειτουργία βιομηχανικών μονάδων, του κατασκευαστικού κεφαλαίου και πολλών πτυχών της οικονομικής δραστηριότητας, με τους εργάτες σταθερά να στοιβάζονται στους χώρους εργασίας και στα ΜΜΜ.

Ταυτόχρονα, η καθημερινή συνέντευξη Τύπου της επιτροπής λοιμωξιολόγων, της πολιτικής προστασίας, του Υπουργείου Υγείας και πολλές φορές του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη μπήκε ορισμένες φορές στη διαδικασία να ντύσει επιστημονικοφανώς μία επιχειρηματολογία για την εφαρμογή μέτρων όπως οι πρωτοφανείς απαγορεύσεις συναθροίσεων και έκφρασης πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης μένοντας ταυτόχρονα σιωπηλοί μπροστά σε κάθε μέτρο που θα μπορούσε όντως να προστατεύσει τον γενικό πληθυσμό και το οποίο θα κόστιζε, είτε στο κράτος είτε στο κεφάλαιο. Τα sms, οι απαγορεύσεις επί τετραήμερου την 17η Νοέμβρη και ανήμερα της 6ης Δεκέμβρη, τα πρόστιμα, οι συλλήψεις, τα δακρυγόνα και το ξύλο σε διαδηλωτές, συγκεντρωμένους ή ακόμα και σε όσους/ες έκαναν το λάθος να μοιράσουν κάποιο κείμενο, παρά τη λήψη κάθε απαραίτητου μέτρου, δεν αποτέλεσαν, ούτε αποτελούν πραγματικά μέτρα περιορισμού της νόσου.

Η επιβολή καθολικής απαγόρευσης κυκλοφορίας για τον πληθυσμό και ο μαζικός εγκλεισμός ανθρώπων στα σπίτια τους δεν αποτελούν συνολική στρατηγική αντιμετώπισης της πανδημίας. Εν προκειμένω το κράτος ακολούθησε

την πρακτική του lockdown όχι με την προοπτική της επιτήρησης της πανδημίας όσο ενισχύεται σε επίπεδο υποδομών (ενίσχυση των ΜΕΘ, εξασφάλιση αναλώσιμων, αλλά και φαρμακευτικών σκευασμάτων) και -φυσικά- προσωπικού η Δημόσια Υγεία παρά κυρίως ως ένα πρόχειρο μπάλωμα για τις διαχειριστικές αδυναμίες των κυβερνήσεων. Το lockdown λοιπόν και τα συν αυτώ μέτρα, όπως εφαρμόστηκαν, αποδείχθηκαν αναποτελεσματικά υγειονομικά με βάση την εξέλιξη της πανδημίας, αποδείχθηκαν κατ' αποκλειστικότητα μέτρα πειθάρχησης αλλά και μέτρα παραδοχής της αδυναμίας του κράτους να μπορέσει να χτίσει ένα σύστημα διάγνωσης, πρόληψης και αντιμετώπισης του ιού στη γειτονιά, στη δουλειά, στο σχολείο.

Σε αντίστοιχη κατεύθυνση κινείται και το ζήτημα της διαχείρισης των εμβολιασμών. Η εφαρμογή ενός προγράμματος εμβολιασμών με όρους διαφθοράς και με τα διάφορα κομματικά και κυβερνητικά στελέχη να προσπερνούν υγειονομικούς και ευπαθείς ομάδες στην σειρά προτεραιότητας, οι σταθερά σκοταδιστικές θέσεις, ως συνέπεια καπιταλιστικών ανταγωνισμών της φαρμακοβιομηχανικής μπίζνας, που αναπαρήχθησαν ακόμα και από τα κρατικοδίαιτα ΜΜΕ της λίστας Πέτσα, αλλά και η τραγικά αργή και ασταθής μεθοδολογία διάθεσης εμβολίων ανά σκεύασμα και «ηλικιακή ομάδα» ήρθε να δέσει με την αμέσως επακόλουθη επιβολή της υποχρεωτικότητας (με τη μορφή των αποκλεισμών από τις κοινωνικές και οικονομικές δραστηριότητες ή ακόμη και των απολύσεων). Αυτή η ακολουθία βημάτων στην εμβολιαστική στρατηγική το μόνο που κατάφερε ήταν να ρίξει νερό στο μύλο του σκοταδισμού, του ανορθολογισμού και του αναδυόμενου ανεστραμμένου ειδώλου της κρατικής και καπιταλιστικής κυριαρχίας, που εκφράζεται μέσα από μια ρητορική περί «αυτοδιάθεσης, ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών» η οποία όμως στην προκειμένη περίπτωση δεν συνδέεται με κανέναν τρόπο με την κοινωνία και τις ανάγκες των καταπιεσμένων. Μια τέτοια ελευθερία όμως, δηλαδή μια ατομική ελευθερία που δεν λαμβάνει υπόψη τη συλλογική απελευθέρωση και την κοινωνική αλληλεγγύη, δεν πρόκειται περί πραγματικής ελευθερίας αλλά εκφράζει μια ατομικιστική αντίληψη και έναν φιλοτομαρισμό που είναι, σε τελική ανάλυση, προϊόντα του υπάρχοντος εκμεταλλευτικού συστήματος.

Ταυτόχρονα, και με δεδομένο πλέον μετά από σχεδόν δύο χρόνια πανδημίας πως το κράτος δεν ενδιαφέρεται ούτε για την προστασία της ανθρώπινης ζωής, ούτε για την κοινωνική αλληλεγγύη, είναι ξεκάθαρο πως μέσω της υποχρεωτικότητας που τοποθετείται και πάλι με όρους «ατομικής ευθύνης» επιχειρείται το ξέπλυμα από τις κρατικές ευθύνες για τη θανατοπολιτική που εφαρμόζεται από την αρχή της πανδημίας.

Ουσιαστικά οι όροι με τους οποίους υλοποιείται το εμβολιαστικό πρόγραμμα είναι το τελευταίο αποκούμπι αλλά και το τέλειο άλλοθι για την κυβέρνηση προκειμένου να μην προχωρήσει σε κανένα άλλο ουσιαστικό μέτρο. Αυτό άλλωστε διαφαίνεται και στα τελευταία μέτρα που αφορούν τους αποκλεισμούς όσων δεν έχουνε εμβολιαστεί από τις κοινωνικές δραστηριότητες, με αποκορύφωμα την κατάργηση των δωρεάν και μαζικών rapid test για ανεμβολίαστους. Τα μέτρα αυτά δεν αναδεικνύουν απλά την αδιαφορία του κράτους για την κοινωνική υγεία και την ουσιαστική αντιμετώπιση της πανδημίας, αλλά ταυτόχρονα επιβεβαιώνουν για άλλη μια φορά τον καθορισμό των κυβερνητικών αποφάσεων με βάση τις ανάγκες και τις επιταγές του κεφαλαίου. Η κυβέρνηση με πλήρη συνέπεια στην αντικοινωνική πολιτική επιλέγει να μην ενισχύσει τη δημόσια υγεία, να μην λάβει μέτρα προστασίας στους εργασιακούς χώρους, να μην αναγκαστεί να «θυσιάσει» τα κέρδη της τουριστικής βιομηχανίας, και των κλινικαρχών προς όφελος της ανθρώπινης ζωής.

Αυτό που οι άνθρωποι έχουν ανάγκη είναι η ανατροπή του σάπιου κρατικού-καπιταλιστικού οικοδομήματος ώστε να ανοίξουν οι πατέντες των εμβολίων, να περάσει ο κλάδος της φαρμακοβιομηχανίας κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο, να παραχθούν και να εξελιχθούν εμβόλια και θεραπείες τόσο για τον Covid-19 όσο και για άλλες ασθένειες με γνώμονα την προστασία της ανθρώπινης ζωής και όχι το κέρδος μιας χούφτας παράσιτων που ανεβοκατεβάζουν τις τιμές των εμβολίων ανάλογα με τον αγοραστή.

Είναι έγκλημα για την ανθρωπότητα και βούτυρο στο ψωμί των δυτικών κυβερνήσεων το ότι στις αναπτυσσόμενες χώρες έχουν εμβολιαστεί μονοψήφια ποσοστά του πληθυσμού, την ίδια στιγμή που στα μετόπισθεν οι ίδιοι προετοιμάζουν, γαλουχούν και βγάζουν στους δρόμους νεοφιλελεύθερους, φασίστες, θρησκόληπτους οι οποίοι δίνουν στο σώμα μία μεταφυσική χροιά, αναπαράγοντας την ατομικιστική καπιταλιστική αντίληψη περί ατομικών δικαιωμάτων που τοποθετούνται πάνω και έξω από το συλλογικό συμφέρον των από τα κάτω. Είναι έγκλημα για την ανθρωπότητα το ότι σε χώρες της Ε.Ε. και του ανεπτυγμένου κόσμου ο εμβολιασμός έχει επεκταθεί ακόμα και στις νεαρές ηλικίες, ενώ την ίδια στιγμή αδιαφορούν για την διαρκή κυκλοφορία του ιού και των μεταλλάξεων του στις χώρες του “ τρίτου κόσμου ” που θα γυρίσει λίγο αργότερα σε εμάς, μεταλλαγμένος και πιθανώς ακόμα πιο ανθεκτικός, αφού μάλιστα πρώτα έχει θερίσει ζωές που μάλλον αξίζουν λιγότερο από τις δικές μας λόγω χρώρας καταγωγής.

Η επιστήμη δεν είναι μια ουδέτερη έννοια, ούτε υφίσταται σε ένα ιδεολογικό και κοινωνικό «κενό». Αντίθετα, είναι χρωματισμένη και καθορισμένη από το κυρίαρχο κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο. Ένα επιστημονικό ζήτημα μας αφορά όλους στο βαθμό που καθίσταται και κοινωνικό ζήτημα, όταν δηλαδή η επίλυση

του εξαρτάται από το μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης που επικρατεί και η υπάρχουσα μορφή κοινωνικής οργάνωσης αποτελεί εμπόδιο για την ανάπτυξη της επιστήμης προς όφελος ολόκληρης της ανθρωπότητας. Σήμερα τα αφεντικά καταχρώνται την τεχνολογία για τα δικά τους σχέδια και με στόχο την παραγωγή κέρδους, ενώ θα μπορούσε να είναι ένα σημαντικό εργαλείο για την ελευθερία της ανθρώπινης κοινωνίας. Είναι, λοιπόν, ζητούμενο η επιστήμη να απελευθερωθεί από τα ταξικά δεσμά και να πάψει να αναπτύσσεται ως εργαλείο ταξικής κυριαρχίας. Είναι ζητούμενο να πάρει τη μορφή λαϊκής δύναμης και να μεταμορφώσει τους ίδιους τους επιστήμονες σε ελεύθερους εργάτες της σκέψης που λειτουργούν προς όφελος του κοινωνικού συνόλου. Άλλωστε η διάκριση της τεχνολογίας σε κοινωνικά ωφέλιμη και μη είναι επίδικο τόσο της επαναστατικής διαδικασίας, όσο και της απελευθερωμένης κοινωνίας, νοούμενης ως γίνεσθαι και όχι ως είναι.

Γιατί είναι μέσα από έναν μαύρο συνασπισμό θρησκόληπτων, συνωμοσιολόγων, ρατσιστών, φασιστών, σεξιστών, σκοταδιστών και αντι-ορθολογιστών που αποτελούν κομμάτι της πλευράς που αρνείται τον εμβολιασμό που επί της ουσίας το κράτος δημιουργεί μια ακροδεξιά εφεδρεία που μετακινεί την πολιτική ατζέντα από τα ζητήματα ουσίας (δημόσια και δωρεάν υγεία, εργαλειακή αντιμετώπιση της πανδημίας, ασφαλής εργασία, καταπάτηση ελευθεριών, χρηστική αξιοποίηση της πανδημίας για να «περαστούν» δεκάδες νόμοι που καταργούν δικαιώματα και κεκτημένα αιώνων) σε εντελώς παραπλανητικούς και επικίνδυνους δρόμους που ουδεμία σχέση έχουν με τις κοινωνικές ανάγκες και τα αιτήματα των ταξικών και κοινωνικών κινημάτων.

Αυτός ο αντικοινωνικός όχλος δημιουργεί στην πραγματικότητα ένα αντιδραστικό μέτωπο αρνητών της πανδημίας που βγαίνει στον δρόμο και διαδηλώνει με πρόσχημα το εμβόλιο, ενώ εκφράζει παράλληλα συντηρητικές, οπισθοδρομικές ιδεοληψίες που στρέφονται ενάντια στις επιστημονικές κατακτήσεις και τα επιτεύγματα της ανθρωπότητας, ακολουθεί τα παγκόσμια συνωμοσιολογικά «κινήματα» καθ' όλη τη διάρκεια της μακράς ιστορίας τους, συντάσσει στον συρφετό του τα αντιδραστικότερα κομμάτια του εθνικού κορμού. Οργανώνεται με επικεφαλής και ορατούς πρωτεργάτες γνωστούς φασίστες (οι οποίοι τα τελευταία χρόνια είχαν πλήρως τσακιστεί και περιθωριοποιηθεί ύστερα από τη μαχητική και αποφασιστική στάση του αντιφασιστικού κινήματος στους δρόμους) και (παρά)θρησκευτικές οργανώσεις, επιχειρώντας να καταλάβει το μαχητικό πεδίο του δρόμου έναντι των κοινωνικών-ταξικών κινημάτων. Κατ' αυτό τον τρόπο εξυπηρετεί παράλληλα πολλαπλούς σκοπούς: επιχειρεί να αποτελέσει έναν μοχλό αποσυμπίεσης και ατελέσφορου ξεσπάσματος της κοινωνικής οργής που έχει αναδυθεί μέσα στην περίοδο της πανδημίας και των λοκντάουν, να βάλει φραγμό στις πραγματικές κοινωνικές αντιστάσεις.

Είναι καθήκον του κινήματος να μην δεχθεί τον υγειονομικό αποκλεισμό είτε στο εσωτερικό των «ανεπτυγμένων» (καπιταλιστικά) κρατών, όπου η συντριπτική πλειοψηφία των φτωχότερων στρωμάτων δεν έχει πλήρη πρόσβαση στις παροχές Υγείας, είτε ακόμα περισσότερο των ανεπτυγμένων κρατών απέναντι στους φτωχότερους λαούς, ο πληθυσμός των οποίων μένει ανεμβολίαστος. Είναι καθήκον του κινήματος να παλέψει για Δημόσια και Ποιοτική Υγεία για ντόπιους και μετανάστες και για μέτρα προστασίας στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία, στα ΜΜΜ, στα πανεπιστήμια. Είναι καθήκον του κινήματος να αφουγκραστεί τις ανησυχίες και την έλλειψη εμπιστοσύνης στις φαρμακοβιομηχανίες από μερίδα του πληθυσμού αλλά και να συνεχίσει να στέκεται με υψηλό επίπεδο ενσυναίσθησης απέναντι στην υγεία της κοινωνικής βάσης και των αντοχών του συστήματος υγείας, να παλέψει για να υπάρχει επαρκής χρηματοδότηση και κοινωνικός έλεγχος στις επιστημονικές ομάδες και επιτροπές αλλά και στην βιομηχανία φαρμάκων, κάτι το οποίο θα γίνει πραγματικά εφικτό μόνο με την ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος που μπορεί να οδηγήσει σε κοινωνικοποίηση της γνώσης και των μέσων παραγωγής.

Είναι καθήκον του κινήματος να τσακίσει τους φασίστες που προσπαθούν να ξανακερδίσουν έδαφος βγαίνοντας στο δρόμο ως λαγοί του κράτους και προσπαθώντας να στέψουν την κοινωνική οργή σε ταξικά ουδέτερες, αν όχι αστικές, σκοταδιστικές θέσεις. Είναι καθήκον του κινήματος να μην αναπαράξει το αφήγημα της «ατομικής ευθύνης» και να συνεχίσει να αναδεικνύει τις τεράστιες πολιτικές ευθύνες της κυβέρνησης και του κεφαλαίου στην τραγική αντιμετώπιση της πανδημίας.

Είναι καθήκον του κινήματος να αναδείξει το ταβάνι του κυρίαρχου οικονομικού και κοινωνικού μοντέλου οργάνωσης της κοινωνίας, το οποίο δεν μπορεί να βρει λύσεις που να αφορούν τα προβλήματα της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Η πανδημία ως χρυσή ευκαιρία για τις περιβόητες μεταρρυθμίσεις

Η κυβέρνηση της ΝΔ εκμεταλλευόμενη τη συνθήκη οπισθοχώρησης και άμυνας που βρίσκεται το κοινωνικό - ταξικό κίνημα αλλά και την ευρύτερη συνθήκη της πανδημίας που λειτούργησε ως καταλύτης για την επιτάχυνση της εφαρμογής αντεργατικών, αντιδραστικών και ολοκληρωτικών πολιτικών, επιχειρεί να ολοκληρώσει μια σειρά πάγιων κρατικών και καπιταλιστικών σχεδιασμών.

Βασικές αιχμές βάσει των νομοσχεδίων που είδαμε τον τελευταίο 1,5 χρόνο:

Στα εργασιακά, το νέο εργασιακό νομοσχέδιο επιχειρεί να αυξήσει τα έσοδα των κεφαλαιοκρατών νομιμοποιώντας την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων και επιχειρώντας να βάλει ταφόπλακα σε κάθε τους δικαίωμα, με πρώτο αυτό του συνδικαλισμού. Η κατάργηση του 8ωρου, η ελαστικοποίηση του

χρόνου εργασίας, παράλληλα με την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και της απεργίας αφαιρούν από τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες πάγια εργασιακά δικαιώματα, που αποτελούσαν κατακτήσεις προηγούμενων αγώνων αλλά και στοιχειώδες ανάχωμα απέναντι στην απληστία του κεφαλαίου. Επιπλέον η τηλεργασία φαίνεται πως ήρθε για να μείνει ως μια νέα πραγματικότητα καθώς τώρα καθιερώνεται ως πλήρους, μερικής ή εκ περιτροπής απασχόλησης ανάλογα με τις απαιτήσεις του εργοδότη. Ο χρόνος εργασίας αυξάνεται ανάλογα τις ανάγκες της εκάστοτε παραγωγικής περιόδου σε κάθε κλάδο πχ τουριστικές επιχειρήσεις και επισιτισμός σε καλοκαιρινή περίοδο. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την προελαύνουσα οικονομική κρίση, την εκτίναξη της ανεργίας και τις ήδη υπάρχουσες ελαστικές σχέσεις εργασίας και ελλειψείς συνθήκες ασφαλείας στους χώρους δουλειάς που οδηγούν σε εξάντληση των εργαζομένων και σε εργασιακά ατυχήματα θα καθιερώσουν μια συνθήκη όπου οι εργαζόμενοι θα είναι πλήρως αναλώσιμοι, θα ζουν υπό ένα μόνιμο καθεστώς ανασφάλειας και ανέχειας και η ζωή τους θα γίνει βορά στις επιθυμίες των αφεντικών.

Το κράτος ταυτόχρονα μειώνει διαρκώς τις ασφαλιστικές εισφορές για τα αφεντικά, μεγαλώνοντας τις μαύρες τρύπες των ασφαλιστικών ταμείων, ενώ αναλαμβάνει για δεκάδες χιλιάδες εργαζομένους το βάρος της ασφαλιστικής τους κάλυψης ή και μέρος του μισθού τους μέσω προγραμμάτων του ΟΑΕΔ, καλύπτοντας έναν διαχρονικό πόθο του κεφαλαίου.

Στο ίδιο πλαίσιο κινείται και το νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο, το οποίο επικυρώνει για τις νέες γενιές ένα σύστημα ιδιωτικών συντάξεων, αφαιρώντας την εξασφάλιση με συλλογικούς όρους μιας αξιοπρεπούς σύνταξης για όλους/ες, την ίδια στιγμή που τα όρια συνταξιοδότησης αυξάνονται συνεχώς.

Σαν να μην έφταναν τα παραπάνω νομοσχέδια, η κυβέρνηση ανακοίνωσε την εξευτελιστική αύξηση κατά 2% του μισθού από το 2022, λες και οι συνθήκες δουλειάς που πάνε να επιβάλουν μπορούν να εξισορροπηθούν με 13 ευρώ τον μήνα. Η καλπάζουσα ανεργία, οι αυξημένες τιμές σε είδη πρώτης ανάγκης αλλά και σε τιμολόγια ύδρευσης και ενέργειας, η αδυναμία για κάλυψη βασικών αναγκών για μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας (στέγη, τροφή, νερό, ρεύμα), σε συνδυασμό με τις επιπτώσεις στην οικονομία λόγω της πανδημίας του covid προμηνύουν την εξαθλίωση ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας και την περαιτέρω φτωχοποίησή της.

Στο στεγαστικό, η κυβέρνηση, έχοντας πλήρη γνώση των παραπάνω συνθηκών και ενορχηστρώνοντας τες, δε δίστασε να άρει τους περιορισμούς για τη διεξαγωγή των πλειστηριασμών. Έχοντας ψηφίσει από πέρσι το νέο πτωχευτικό κώδικα ο οποίος απελευθερώνει τους πλειστηριασμούς και τις εξώσεις πρώτης κατοικίας και δίνοντας εξαναγκαστικά μια αναστολή λόγω covid, δηλώνει πλέον

με κάθε τρόπο ότι τα κέρδη των τραπεζών είναι πάνω από την κάλυψη μιας βασικής ανθρώπινης ανάγκης, αυτής της στέγασης.

Χιλιάδες λαϊκές κατοικίες κινδυνεύουν να βγουν στο σφυρί και να αφήσουν άστεγες χιλιάδες οικογένειες, ενώ ακόμα και οι υποτιθέμενες ευνοϊκές ρυθμίσεις ουσιαστικά εκμεταλλεύονται την ανάγκη των ανθρώπων να κρατήσουν το σπίτι τους, αφού θα μπορούν να διατηρήσουν την κατοικία τους έναντι ενοικίου χωρίς τα ποσά που καταβάλουν να αφαιρεθούν έπειτα από την αξία του ακινήτου για την επαναγορά του από τους ιδιοκτήτες του!

Στον τομέα της εκπαίδευσης οι εξελίξεις ήταν ανάλογες. Οι μεταρρυθμίσεις που πέρασε με αποκορύφωμα τα δύο αντικειμενικά νομοσχέδια τον περασμένο χειμώνα και το καλοκαίρι εν μέσω κλειστών σχολείων και πανεπιστημίων επιχειρούν να δώσουν το τελειωτικό χτύπημα στο δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης, να πετσοκόψουν ακόμα περισσότερο τον όποιο κοινωνικό ρόλο μπορεί αυτή να έχει μέσα στα πλαίσια ενός συστήματος που χαρακτηρίζεται από την αδικία και την εκμετάλλευση (καθώς είναι προφανές ότι στο σήμερα η εκπαίδευση, ευρισκόμενη στα χέρια της κυριαρχίας, μόνο απελευθερωτικό χαρακτήρα δεν έχει) και να υψώσουν ακόμα μεγαλύτερους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση.

Η ψήφιση της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ), η ίδρυση της πανεπιστημιακής αστυνομίας, η καθιέρωση συστημάτων ελέγχου και παρακολούθησης στους πανεπιστημιακούς χώρους και επιβολής πειθαρχικού κώδικα αποτέλεσαν τους πυλώνες της πρώτης εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης. Η κυβέρνηση, μέσα από το εκπαιδευτικό αυτό νομοσχέδιο, από τη μία επιχειρεί να απωλέσει από τα πανεπιστήμια το ρόλο τους ως πεδίο κοινωνικής και πολιτικής ζύμωσης, να τρομοκρατήσει τους φοιτητές και να βάλει ταφόπλακα στους αγώνες και τις ριζοσπαστικές συλλογικές διαδικασίες τους, και παράλληλα, να αποκλείσει χιλιάδες μαθητές/τριες από τη δημόσια εκπαίδευση, σπρώχνοντας προς την ιδιωτική αυτούς που έχουν την οικονομική δυνατότητα με κατακερματισμένα και αμφίβολα επαγγελματικά δικαιώματα.. Οι συνέπειες της θέσπισης της ΕΒΕ φάνηκαν, δυστυχώς, σύντομα, με την άμεση εφαρμογή της λίγους μήνες μετά, μη συνυπολογίζοντας καν τις δυσμενείς συνθήκες εκπαίδευσης που αντιμετώπισαν οι υποψήφιοι εν μέσω πανδημίας, αφήνοντας πάνω από 40 χιλιάδες υποψήφιους εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Οι διατάξεις αυτές έθεσαν τις βάσεις για το δεύτερο αντικειμενικό νομοσχέδιο. Η αναζήτηση χορηγιών από τα σχολεία και η κατηγοριοποίησή τους, παράλληλα με τη συγκέντρωση εξουσιών σε διοικητικά στελέχη και την αποδυνάμωση του ρόλου του συλλόγου διδασκόντων, επιχειρούν να μετατρέψουν τα σχολεία σε επιχειρηματικά «λόμπι», ενισχύοντας ταυτόχρονα τις ανισότητες μεταξύ εκπαιδευτικών δομών, αποκλείουν την παροχή μιας

ποιοτικής δημόσιας εκπαίδευσης για όλους/ες και αφαιρούν από τις εκπαιδευτικές δομές τη δυνατότητα συλλογικής λήψης αποφάσεων μέσω από το όργανο του συλλόγου, οδηγώντας σε ένα ολοκληρωτικό μοντέλο λειτουργίας των σχολείων. Η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών από «τρίτους» με την ουσιαστικά παράλληλη προώθηση των σεμιναρίων ως ένα τιμωρητικό και όχι προωθητικό μέτρο για την επιμόρφωση της εκπαιδευτικής κοινότητας και την επιβολή πειθαρχικού παραπτώματος και αφαίρεσης μισθού σε όσους εκπαιδευτικούς αρνούνται να συμμετέχουν σε μια ατομική αξιολόγηση επιβεβαιώνουν το αυταρχικό πρόσωπο της κυβέρνησης σε όσους και όσες σκέφτονται να αντιδράσουν απέναντι σε ένα σχολείο που πάει να αποκτήσει όλο και πιο αντιδραστικά χαρακτηριστικά καθώς ο κρατικός σχεδιασμός που εντείνει τον ταξικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης και επιτίθεται σε κατακτήσεις, δικαιώματα και ελευθερίες προχωράει αξιοποιώντας τους αρνητικούς συσχετισμούς και τις συνθήκες ήττας που επικρατούν για το κίνημα.

Οι δασοκτόνες διατάξεις και η αντιπεριβαλλοντική νομοθεσία επεκτάθηκαν.

Αν και η πανδημία που πλήττει την ανθρωπότητα είναι ακριβώς το αποτέλεσμα της ολοένα αυξανόμενης πίεσης στα φυσικά οικοσυστήματα, οι κυρίαρχοι εντείνουν συνεχώς τη λεηλασία του φυσικού κόσμου, με σκοπό τη μεγιστοποίηση των κερδών τους. Άλλωστε είναι στη φύση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος η συνεχής και άνευ ορίων ανάπτυξη μέσα από τη διαδικασία δημιουργίας και εν συνεχεία κάλυψης συνεχώς νέων αναγκών. Οι αντικειμενικά πεπερασμένες δυνατότητες του πλανήτη παραβλέπονται και πλέον οι συνέπειες πέρα από την πανίδα και τη χλωρίδα, χτυπούν και εμάς τους ίδιους. Οι καταστροφικές πυρκαγιές στην Ελλάδα αλλά και τα έκτακτα φαινόμενα σε όλη την υφήλιο (φονικές πλημμύρες στη Γερμανία και πυρκαγιές σε Ιταλία, Τουρκία και Αλγερία, νεκροί στον Καναδά λόγω πρωτοφανούς κύματος καύσωνα στην περιοχή και μαζικός θάνατος θαλάσσιων ζώων λόγω υψηλών θερμοκρασιών σε εκείνες τις περιοχές), έχει ανοίξει μια συζήτηση στο δημόσιο διάλογο για τις συνέπειες της περιβαλλοντικής κρίσης. Οι υπηρέτες των κρατικών μηχανισμών και του καπιταλισμού, χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τα φαινόμενα αυτά και τις συνέπειες τους και τα επικαλούνται εργαλειακά για την προώθηση νέων πεδίων κερδοφορίας, καλυμμένων με το ιδεολόγημα της πράσινης ανάπτυξης.

Τα νούμερα των καμένων εκτάσεων στην ελληνική επικράτεια (πάνω από 1,2 εκατ. στρέμματα στρέμματα καμένα στις πυρκαγιές του 2021 μέχρι τα τέλη Αυγούστου) μαρτυρούν την εγκληματική ολιγωρία των κρατικών μηχανισμών και την πλήρη διάλυση των υπηρεσιών δασοπυρόσβεσης, την ίδια ώρα που διατίθενται δισεκατομμύρια στην πολεμική προετοιμασία και την καταστολή. Ο θάνατος ενός εθελοντή δασοπυροσβέστη και ο τραυματισμός δεκάδων άλλων στις φωτιές, η καταστροφή μεγάλου μέρους του δασικού πλούτου της χώρας μέσα σε λίγες μέρες και ο θάνατος χιλιάδων ζώων, τα καμένα σπίτια, η ανεργία

και η φτώχεια στην οποία οδηγούνται χιλιάδες κάτοικοι περιοχών όπως η Βόρεια Εύβοια που βασίζαν το βίο τους στο βουνό (υλοτόμοι, παραγωγί ρετινιού, μελισσοκόμοι, παραγωγί αγροτικών προϊόντων κ.ά.) αποτυπώνουν τις συνέπειες των εγκληματικών πολιτικών που ακολουθούν κυβερνήσεις και τα κράτη όσον αφορά τη διαχείριση του περιβάλλοντος.

Η καταστροφή του περιβάλλοντος για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφαλαίου αποτελεί, βέβαια, πάγια τακτική του καπιταλισμού, αλλά και εξέχουσας σημασίας πλάνο της κυβέρνησης. Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, το νέο ΕΣΔΑ (Εθνικό Σχέδιο Διαχείρισης Αποβλήτων), το οποίο ψηφίστηκε το 2020 και δίνει το πράσινο φως για την πριμοδότηση της επιχειρηματικής εκμετάλλευσης της καύσης σκουπιδιών, χωρίς, να λογαριάζει τις περιβαλλοντικές συνέπειες και τις συνέπειες στην υγεία των κατοίκων. Συνέπειες που, ήδη οι κάτοικοι του Βόλου βιώνουν εδώ και χρόνια λόγω των εγκληματικών ενεργειών τηςτσιμεντοβιομηχανίας ΑΓΕΤ. Το Μάιο της ίδιας χρονιάς, ψηφίστηκε επίσης νομοσχέδιο του υπουργείου περιβάλλοντος και ανάπτυξης, παρά τις αντιδράσεις πληθώρας περιβαλλοντικών οργανώσεων και συλλογικοτήτων, το οποίο ουσιαστικά καταργεί την ήδη ελλιπή προστασία περιοχών Natura, ενώ ενισχύει την επέκταση βιομηχανικών ΑΠΕ, και κυρίως αιολικών, επιτρέποντας περιβαλλοντικές καταστροφές σε δεκάδες βουνά στην Ελλάδα.

Χαρακτηριστικό της μίζινας με τα αιολικά είναι πως αυτά επιδοτούνται από το ταμείο ανάκαμψης της Ε.Ε., με την εγχώρια αστική τάξη να διαθέτει ελάχιστο κεφάλαιο για τη δημιουργία τους, ενώ αργότερα παράγουν ακριβό ηλεκτρικό ρεύμα. Έτσι, ένας καπιταλιστής που διατηρεί ταυτόχρονα εργοστάσια (που παίρνουν άμφθηνη ενέργεια) και αιολικά πάρκα (που παράγουν ακριβή ενέργεια που αγοράζει η ΔΕΗ) βγαίνει κερδισμένος και μόνο από την χρησιμοποίηση της ενέργειας από το ένα σημείο που του ανήκει στο άλλο...

Πιο πρόσφατα, το Μάρτιο του 2021, ψηφίστηκε, ακόμη, η κατάπυση συμφωνία μεταξύ της Ελληνικός Χρυσός-Eldorado Gold και του ελληνικού δημοσίου, η οποία, ουσιαστικά, δίνει το ανενόχλητο στην εταιρεία να συνεχίζει και να επεκτείνει τις καταστροφικές της δραστηριότητες, απαλλάσσοντας την παράλληλα από παλιές περιβαλλοντικές κυρώσεις, και καθιστώντας ουσιαστικά υπεύθυνη για τους περιβαλλοντικούς ελέγχους την ...ίδια την εταιρεία!

Προτεραιότητα για το ελληνικό κράτος είναι η ενίσχυση του μιλιταρισμού. Το μεγαλύτερο ποσοστό των χρημάτων πηγαίνει στις πολεμικές βιομηχανίες των «συμμάχων» του Ελληνικού κράτους που φέτος κατάφερε να περάσει ακόμα και τις Η.Π.Α. στο ποσοστό του ΑΕΠ που δαπανά για πολεμικό εξοπλισμό. Είναι χαρακτηριστική των προτεραιοτήτων όλων των διαχειριστών της κρατικής εξουσίας, η όλο και πιο δαπανηρή εξοπλιστική κούρσα της Ελλάδας που την χρόνια που μας πέρασε έβγαλε αρκετά δισεκατομμύρια ευρώ από τα δημόσια

ταμεία έτσι ώστε να αγοραστούν πολεμικά αεροπλάνα και άλλο πολεμικό υλικό από τη Γαλλία και τις Η.Π.Α..

Κι όλα αυτά ενώ οι προσλήψεις μόνιμων στρατιωτικών γίνονται κατά χιλιάδες. Σειρά τώρα θα έχουν οι φρεγάτες, ενώ η Ελλάδα επέλεγε να δαπανά εκατομμύρια ευρώ στις συμμετοχές του στρατού της σε ΝΑΤΟϊκές ασκήσεις σε διάφορα μέρη του κόσμου, συμμετέχοντας όλο και πιο ενεργά στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις των Η.Π.Α. και της Ε.Ε., αλλά και νοικιάζοντας οπτικά συστήματα στην Σαουδική Αραβία που έχει αιματοκυλήσει τον λαό της Υεμένης. Κι όλα αυτά ενώ η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε μία απέραντη ΝΑΤΟϊκή βάση με αμερικάνικες, κυρίως, δυνάμεις να βρίσκονται σε δεκάδες σημεία της χώρας. Κι όλα αυτά ενώ η νέα συμφωνία αμοιβαίας αμυντικής συνεργασίας Ελλάδας-ΗΠΑ δίνει ακόμα περισσότερους πόρους και χώρους για να προκληθούν νέοι πόλεμοι και εντάσεις στην ευρύτερη περιοχή. Κι όλα αυτά ενώ η στρατιωτική θητεία αυξήθηκε μετά από δεκαετίες, ενώ οι ασκήσεις καταστολής πλήθους γίνονται με όλο και μεγαλύτερη συχνότητα. Κι όλα αυτά ενώ η ενεργειακή-στρατιωτική-οικονομική συνεργασία της Ελλάδας με το Ισραήλ που δολοφονεί καθημερινά Παλαιστίνιους, την στρατιωτική δικτατορία της Αιγύπτου, την Κύπρο συνεχίζει να βάζει τα δικά της προσανάμματα στις φλόγες των τοπικών ανταγωνισμών με την Τουρκία που με τη σειρά της διατηρεί στρατιωτική παρουσία σε αρκετές περιοχές εκτός των συνόρων της. Τόσο η Ελλάδα όσο και η Τουρκία, μέσω διαφορετικών στρατηγικών ευελπιστούν σε ένα καλύτερο πλασάρισμα για την εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων στην περιοχή, με την κλιμακούμενη ένταση αλλά και τα πιθανά σενάρια μικρότερης ή μεγαλύτερης ένοπλης αντιπαράθεσης να βρίσκουν χαμένη την εργατική τάξη των δύο χωρών..

Γιατί ας μη γελιόμαστε, η ελληνική και η τουρκική αστική τάξη όσο σπέρνουν εθνικισμό και μίσος στην κοινωνική βάση, συνεχίζουν μαζί να διώκουν, να βασανίζουν, να κυνηγούν, να φυλακίζουν μετανάστες και πρόσφυγες των πολέμων και των άθλιων συνθηκών διαβίωσης που οι ΗΠΑ και η ΕΕ δημιουργούν σε δεκάδες χώρες του πλανήτη. Συνεχίζουν να βάζουν τους στρατούς τους να ασκούνται μαζί στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, να συνάπτουν νέες εμπορικές συμφωνίες αλλά και να συνεργάζονται στις διώξεις αγωνιστών και αγωνιστριών, με πιο πρόσφατο το παράδειγμα του «δώρου» της ελληνικής δικαιοσύνης προς τον Ερντογάν με Τούρκους πρόσφυγες να καταδικάζονται σε δεκάδες χρόνια φυλάκισης χωρίς στοιχειά.

Την ίδια στιγμή η έμφυλη βία εντείνεται με ραγδαίους ρυθμούς με δεκάδες περιστατικά κακοποίησης και γυναικοκτονιών να λαμβάνουν χώρα το τελευταίο διάστημα. Το ξέσπασμα της πανδημίας, που οδήγησε και στον αναγκαστικό εγκλεισμό στο σπίτι γυναικών και παιδιών με τους κακοποιητές τους, οδήγησε σε αύξηση των κλήσεων σε τηλεφωνικές γραμμές SOS και των περιστατικών ενδοοικογενειακής βίας παγκοσμίως (+4% το 2020 έναντι του 2019 στην

Ελλάδα). Η ανάδειξη κάποιων εξ αυτών, δυστυχώς, δεν κατάφερε να αναχαιτίσει τη μανία της έμφυλης βίας, η οποία βρίσκει σύμμαχο την αδιαφορία των κρατικών μηχανισμών για τις ελλείψεις δομές υποστήριξης θυμάτων και την ανοχή σε σεξιστικές και ρατσιστικές συμπεριφορές αναφορικά με το φύλο και τη σεξουαλική προτίμηση.

Οι ίδιοι οι μηχανισμοί, άλλωστε, στους οποίους καλούνται να απευθυνθούν τα θύματα έμφυλης βίας αποδεικνύονται εγκληματικοί είτε λόγω της αδιαφορίας των αστυνομικών (η οποία όταν παίρνει τα φώτα της δημοσιότητας είναι ήδη αργά, όπως συνέβη και με τη γυναικοκτονία της 31χρονης στη Δάφνη, όπου η αστυνομία, ενώ κλήθηκε λίγες μέρες πριν να σπεύσει στο σπίτι της για περιστατικό ενδοοικογενειακής βίας, απλά πέρασε από το σημείο, χωρίς να ερευνήσει το περιστατικό) είτε εξαιτίας της συγκάλυψης και της διενέργειας κακοποιητικών πράξεων από αυτούς.

Το κύκλωμα σωματεμπορίας που ξεσκεπάστηκε μετά το συμβάν στην Ηλιούπολη, όπου η 19χρονη κοπέλα κατάφερε να αποδράσει από το σπίτι στο οποίο την είχε κλεισμένη ένας μπάτσος, την κακοποιούσε και την εξέδιδε αποτελεί την τελευταία μαρτυρία αυτών των πράξεων.

Τίποτα από όλα αυτά δεν προκαλεί εντύπωση αφού, ταυτόχρονα, το ίδιο το κράτος ψηφίζει το νομοσχέδιο για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια τέκνων εγκλωβίζοντας χιλιάδες γυναίκες και παιδιά που βιώνουν την ενδοοικογενειακή βία για πάντα με τους κακοποιητές τους σε μια καλά ενορχηστρωμένη και μεθοδευμένη κλιμάκωση της επίθεσης σε βάρος των γυναικών από το ίδιο που παρουσιάζεται να την καταπολεμάει.

Τα περιστατικά έμφυλης βίας δεν αποτελούν παραφωνίες του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά τραγικές εκφράσεις της πατριαρχίας ως παράλληλου κοινωνικού καταπιεστικού μηχανισμού, των διακρίσεων αναφορικά με το φύλο, των ταξικών, έμφυλων και φυλετικών ανισοτήτων που καλλιεργούν. Η υποτίμηση της γυναικείας εργασίας, η συντριπτική υπεροχή των ανέργων γυναικών, η βία του trafficking στην οποία υπόκεινται ντόπιες και μετανάστριες, οι βιασμοί, οι γυναικοκτονίες αποτελούν απότοκα της πατριαρχίας ως θεμέλιου λίθου του κόσμου της εξουσίας που εξυπηρετούν ιδεολογικά ή/και υλικά τον κατακερματισμό των από τα κάτω, την εξόντωση των γυναικών και τελικά την αναπαραγωγή του καπιταλιστικού συστήματος. Γι' αυτό και ο ολοκληρωτικός αφανισμός τους θα μπορέσει να υπάρξει μόνο σε μια απελευθερωμένη κοινωνία, χωρίς την παρασιτική κυριαρχία του κράτους και των ταξικών ανισοτήτων, χωρίς πλαστές διακρίσεις, με βάση το φύλο ή τη φυλή.

Η αναβαθμισμένη εσωτερική καταστολή είναι η προϋπόθεση και απαραίτητος όρος για όλα τα παραπάνω εγκλήματα που συντελούνται το τελευταίο διάστημα σε κάθε πεδίο της κοινωνικής ζωής για χάρη της περαιτέρω

κερδοφορίας των καπιταλιστών και της επιβίωσης του ίδιου του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Η σημερινή κυβέρνηση στηρίζει την επιβίωση της στην ανάπτυξη μιας οξείας κατασταλτικής στρατηγικής, χρησιμοποιώντας κατά κόρον αυταρχικές πρακτικές για να ξεπεράσει τις κοινωνικές αντιδράσεις. Το νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις που ψηφίστηκε το περασμένο καλοκαίρι με στόχο την περιστολή των διαδηλώσεων αποτέλεσε την πρώτη πράξη ενός κατασταλτικού κρεσέντου.

Αφού η κυβέρνηση συνάντησε αντιστάσεις στην εφαρμογή του, εργαλειοποίησε την πανδημία, επιβάλλοντας μια σειρά αυταρχικών μέτρων και ελέγχων (απαγόρευση κυκλοφορίας και πορειών, ενώ τηρούνταν τα υγειονομικά μέτρα, αναίτιες επιβολές προστίμων και τραμπουκισμοί από μπάτσους, ξυλοδαρμοί διαδηλωτών) τα οποία δε σχετίζονταν με λόγους διασφάλισης της δημόσιας υγείας.

Μια κυβέρνηση, άλλωστε, που θυσιάζει δισεκατομμύρια ευρώ για την αγορά κατασταλτικού/ πολεμικού εξοπλισμού και προσλήψεις για στρατό και αστυνομία, εν μέσω πανδημίας, σε μια χώρα με ελλειψείς και υποστελεχωμένες δημόσιες δομές υγείας, δε μπορεί να ξεγελάσει κανέναν για την υποτιθέμενη ανησυχία της για διασπορά του κορονοϊού σε διαδηλώσεις όπου τηρούνταν όλα τα μέτρα υγειονομικής προστασίας.

Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται η αυστηροποίηση του ποινικού κώδικα, οι βαριές καταδίκες αναρχικών και κομμουνιστών αγωνιστών, οι διαρκείς αναβαθμίσεις του τρομονόμου, οι αυξανόμενες περιπολίες και η όλο και πιο στρατιωτικοποιημένη αστυνομία στους δρόμους, η οριακή κατάληξη της απεργίας πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα που έφτασε ένα βήμα πριν τον θάνατο για κάτι που δικαιούταν και που το κράτος συνεχίζει να του αρνείται.

Το ελληνικό κράτος, το σύνολο του δυτικού κόσμου και των κυρίαρχων παγκοσμίως, αντιλαμβάνεται αυτό που έρχεται, αυτό που ήδη συμβαίνει σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής, στους δρόμους των ΗΠΑ πριν κάποιους μήνες, στους αγρούς της Ινδίας και οχυρώνονται υλικά και νομοθετικά.

Παρά το αρχικό μούδιασμα, δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων είτε στις διαδηλώσεις για τον Δ. Κουφοντίνα, είτε σε εργατικές απεργίες, είτε σε φοιτητικές πορείες, είτε στις μαζικές πορείες ενάντια στην κρατική καταστολή, κατάφεραν και έδωσαν απαντήσεις που κράτησαν όρθια την αξιοπρέπεια της κοινωνικής βάσης και έκοψαν, μέχρι την επόμενη απόπειρα, τον αέρα των σχεδιαστών της καταστολής.

Το σπάσιμο των απαγορεύσεων στις πορείες της 17 Νοέμβρη και της 6ης Δεκέμβρη, στις συγκεντρώσεις για τη στήριξη των αιτημάτων των υγειονομικών, στις μαζικές φοιτητικές πορείες ενάντια στο εκπαιδευτικό νομοσχέδιο, στις

δράσεις αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Δ. Κουφοντίνα, με αποκορύφωμα τη μαζική πορεία στη Νέα Σμύρνη ενάντια στον αναίτιο και βάνουσο ξυλοδαρμό ενός ατόμου από μπάτσους έκαναν σαφές το εξής: Η ταξική οργή, όπως και η κοινωνική αλληλεγγύη, η πάλη για το δίκιο και για έναν καλύτερο κόσμο θα συνεχίσει να κατεβαίνει στους δρόμους, νόμιμα ή παράνομα.

Το παγκόσμιο κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα νοσεί και μετατρέπεται σε ένα σύστημα που χωράει όλο και πιο λίγους: Να το ανατρέψουμε!

Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρο το ότι η κρατική και καπιταλιστική εξουσία προσπαθώντας να διατηρήσει την κυριαρχία της πάνω στις κοινωνίες και τα προνόμια και την κερδοφορία της, μετατρέπεται με γοργούς ρυθμούς σε ένα μοντέλο οργάνωσης της κοινωνικής ζωής που προστατεύει και αφορά όλο και πιο λίγους.

Οι τραγικές απόπειρες διαχείρισης της κρίσης της εποχής μας, μιας κρίσης που εκδηλώνεται σε πολλαπλά επίπεδα (οικονομική, υγειονομική, περιβαλλοντική, αξιακή κ.α.) αποδεικνύουν πως οι κυρίαρχοι αδυνατούν να εκπονήσουν μία στοιχειώδη μακροπρόθεσμη στρατηγική για την επιβίωση του πληθυσμού του πλανήτη. Αρκούνται σε βραχυπρόθεσμες λύσεις ενδιαφερόμενοι μόνο για την πρόσκαιρη διαιώνιση της εξουσίας τους και τα κέρδη των αμέσως επόμενων μηνών και χρόνων, στην καλύτερη περίπτωση, δεκαετιών, με τις συνέπειες των πολιτικών τους να υποθηκεύουν το μέλλον δισεκατομμυρίων ανθρώπων αλλά και του ίδιου του πλανήτη.

Υπεύθυνοι για τις τεράστιες ανισότητες και διακρίσεις που οξύνονται, υπεύθυνοι για τις απάνθρωπες συνθήκες ζωής στον τρίτο κόσμο αλλά πλέον και στα δυτικά μετόπισθεν, υπεύθυνοι για τις κρίσεις και τα αποτελέσματά τους πάνω στις ζωές της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Ικανότατοι στην διοργάνωση πολέμων, ικανότατοι στην εκπόνηση κατασταλτικών σχεδιασμών, ικανότατοι στην βίαιη φτωχοποίηση αλλά και στην εντατικοποίηση της εργασίας ακόμα περισσότερων ανθρώπων. Ανίκανοι όμως, να δώσουν την παραμικρή ρεαλιστική απάντηση στα προβλήματα των λαών.

Το ζούμε με τα υπερπλήρη νοσοκομεία, το ζούμε με τις πυρκαγιές, το ζούμε με τους εκατομμύρια ανέργους.

Ο καπιταλισμός βρίσκεται σε σήψη και επιβιώνει μόνο σκορπώντας το θάνατο και τη δυστυχία, την εκμετάλλευση και την βία κάτι που καμία διαχειριστική («ροζ» ή οποιασδήποτε απόχρωσης σοσιαλδημοκρατική) εκδοχή δε θα μπορούσε ούτε θα ήθελε να ανατρέψει.

Θα ήμασταν αφελείς αν πιστεύαμε πως η ολομέτωπη επίθεση του στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις της τάξης μας θα σταματήσει οικειοθελώς, τα

δεκάδες νομοσχέδια των τελευταίων ετών αποτελούν ζωντανή απόδειξη για το τι επακολουθεί.

Η ζωή και η αξιοπρέπεια της κοινωνικής πλειοψηφίας υποτιμάται βίαια επί δέκα και πλέον χρόνια σε παγκόσμια κλίμακα. Η περιβαλλοντική βιωσιμότητα τίθεται επί ξηρού ακμής. Η συνεχής οικονομική ύφεση, οι γεωπολιτικές εντάσεις, οι πολιτικές λιτότητας, το πολιτικό αδιέξοδο, οι επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής, αποτελούν το πλαίσιο και τις αιτίες που άνθρωποι με διαφορετικές κουλτούρες, πολιτισμούς, πολιτικές παρακαταθήκες επιλέγουν κοινά μέσα πάλης. Εξεγέρσεις, διαδηλώσεις, απεργίες και μαζικές συγκρούσεις με αναβαθμισμένα μέσα αποτελούν εδώ και χρόνια μια πραγματικότητα σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη και οφείλουμε να αναγνώσουμε ορθά τις κοινές υλικές αιτίες πίσω από τις εκάστοτε πρόσκαιρες αφορμές. Οφείλουμε να θέσουμε εκείνες τις βάσεις όπου οι εξεγέρσεις αυτές θα δημιουργούν ρωγμές στο υπάρχον και δεν θα λειτουργούν εκτονωτικά ανατροφοδοτώντας την ηττοπάθεια και την απογοήτευση. Η κοινωνική βάση νιώθει στο πετσί της την ουσία του καπιταλισμού χωρίς να απαιτείται η επιστράτευση κανενός ειδικού για να την εξηγήσει με βιβλία, διαλέξεις, αναλύσεις και άρθρα. Το έδαφος είναι πιο εύφορο από ποτέ ώστε να τεθεί ρητά το δίλημμα «καπιταλισμός ή επαναστατικός μετασχηματισμός της κοινωνίας».

Είναι οι ίδιες οι εξεγέρσεις και οι αγώνες, είναι οι ίδιες οι κοινωνικές συνθήκες σε τοπικό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο που αναδεικνύουν την αναγκαιότητα ενότητας και οργάνωσης, την αναγκαιότητα οικοδόμησης ενός επαναστατικού σχεδίου, ενός σχεδίου που θα απαντάει στα άμεσα προβλήματα της παγκόσμιας εργατικής τάξης αλλά και που θα βάζει στο προσκήνιο μία διαφορετική πολιτική αντίληψη για το μέλλον της ανθρωπότητας, για την οργάνωση της κοινωνικής ζωής και της οικονομίας. Που θα βάζει ξανά στον ορίζοντα των αγώνων μας την προοπτική της κοινωνικής επανάστασης και την οικοδόμηση μίας κοινωνίας αταξικής και ακρατικής, μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση, καταπιέσεις, τάξεις και πολέμους, διακρίσεις με βάση το φύλο και τη φυλή. Όχι απλά ως μια διακηρυγμένη θέση μας, αλλά ως ουσιαστική και ρεαλιστική αντιπρόταση επιβίωσης για την κοινωνία και τον πλανήτη σήμερα.

Από τις μοριακές αντιστάσεις και διεκδικήσεις που θα φέρουν τις μικρές νίκες που τόσο έχουμε ανάγκη μέχρι την πάλη με τις κεντρικές κρατικές και καπιταλιστικές επιλογές, με το σύνολο δηλαδή του κρατικού-καπιταλιστικού οικοδομήματος, η οργάνωση μας σε κάθε κοινωνικό πεδίο, η αναβίωση των εργατικών σωματείων, των μαθητικών συνελεύσεων, των φοιτητικών συλλόγων, των δικτύων αντίστασης στις γειτονιές αποτελούν απαραίτητη προϋπόθεση μαζί με την πολιτική οργάνωση αλλά και την μετωπική και ενωτική δουλειά συλλογικοτήτων και οργανώσεων. Για να κοπούν από τη ρίζα οι «αυταπάτες» για το ρόλο της όποιας σοσιαλδημοκρατίας, για να πιστέψουμε στις δικιές μας

δυνάμεις, για να οργανωθούν νέοι αγώνες, για να στηθούν νέα απεργιακά μπλόκα και νέα οδοφράγματα.

Μαζί με τους πυρόπληκτους που με την αυτενέργεια τους κατάφεραν να σώσουν όσα το κράτος ήθελε να παραδώσει στις φλόγες, μαζί με τους υγειονομικούς που παλεύουν για τη Δημόσια Υγεία χωρίς να κλείνουν το στόμα, μαζί με τους ανέργους και τις εργαζόμενες που ζουν με ψίχουλα και στα όρια της επιβίωσης, μαζί με τις μετανάστριες που βρίσκονται έγκλειστες και αποκλεισμένες, μαζί με τους φοιτητές και τους μαθητές που βλέπουν να ορθώνονται όλο και πιο ψηλοί ταξικοί φραγμοί στην μόρφωση, μαζί με τους πολιτικούς κρατούμενους.

Ως κομμάτι του κινήματος, των καταπιεσμένων, της εργατικής τάξης και της κοινωνικής πλειοψηφίας, ως σάρκα από την σάρκα των αδικημένων αυτού του κόσμου, με αρχή την φετινή διαδήλωση της ΔΕΘ, απευθύνουμε κάλεσμα για αλληλεγγύη, για οργάνωση και για αντεπίθεση.

Απέναντι στην οικονομική, περιβαλλοντική, υγειονομική και, σε τελική ανάλυση, συνολική και βαθιά κρίση του καπιταλισμού:

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ – ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΔΡΑΣΗ

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ ΑΠΟ
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΕΙ
ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ, ΑΝΙΣΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΥΣ**

Η ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΠΟΡΕΙΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ, 18.00, ΚΑΜΑΡΑ

αναρχική ομάδα
δυσήμιος ίππος

